

WATLS PLAAT

NEDERLANDS

HADASSAH EMMERICH
/ FONS HAAGMANS
/ RIK MEIJERS
/ MARLEEN ROTH AUS

BONNIEFAANTEN

Hadassah Emmerich
Fons Haagmans
Rik Meijers
Marleen Rothaus

Beating Around the Bush #7: Vals Plat **Vormen van schilderkunst in en rond de collectie** **van het Bonnefanten met Hadassah Emmerich,** **Fons Haagmans, Rik Meijers en Marleen Rothaus**

Beating Around the Bush is het tentoonstellingsprogramma waarmee het Bonnefanten op onderzoekende wijze zijn collectie presenteert. In verschillende episodes worden zowel de vaste waarden als de 'stille reserves' van de collectie in een dialoog gebracht met interventies van buiten, die functioneren als spiegels waarin nieuwe inhoudelijke inzichten en perspectieven zich kunnen aandienen.

De meerstemmigheid van de schilderkunst

Het platte vlak heeft de magische eigenschap dat het zich kan transformeren tot elke voorstelling die de menselijke geest maar kan bedenken. Gewapend met schildermateriaal heeft de mens door zijn hele geschiedenis heen voorstellingen uitgebeeld. Hij heeft indrukken uit de wereld afgebeeld, en tegelijk de wereld verrijkt met nieuwe vormen en symbolen die voortkomen uit zijn fantasie. De schilderkunst kan een raam zijn naar vergezichten, het kan geliefden afbeelden, of een beeltenis van jezelf zijn. Een schilderij kan een momentopname vormen of een heel verhaal vertellen. Via schilderkunst kan men verdwijnen in een fantasiewereld, maar ook op de werkelijkheid reflecteren en zijn visie op de wereld agenderen.

Vals Plat vormt een nieuwe stap binnen de doorgaande gedachtegang van *Beating Around the Bush*, waarbij deze keer alles draait om schilderkunst. Zowel qua vorm als qua inhoud kan schilderkunst vele gedaanten aannemen. *Vals Plat* viert die meerstemmigheid door verschillende schilderkunstige benaderingen voor het voetlicht te brengen, waarbij we ons niet beperken tot kunst op het platte vlak, maar ook aandacht schenken aan meer experimentele en discipline-overschrijdende praktijken, en waarin formalistische voorbeelden worden gepresenteerd naast geëngageerd en activistisch werk.

Een dynamische collectiepresentatie

Speciale aandacht is er voor vier bijzondere kunstenaars die deelnemen met kleine solopresentaties. Hadassah Emmerich, Fons Haagmans, Rik Meijers en Marleen Rothaus benaderen ieder de schilderkunst vanuit hun eigen perspectief en laten zien hoe breed de waaier van het medium is. De kunst van deze uitgelichte kunstenaars gaat een dialoog aan met het werk van kunstenaars in de collectie en daarbuiten die spelen met het begrip schilderkunst, om het op te rekken of juist vanuit een ander perspectief tot de kern te komen. Kunstenaars die het verband zoeken tussen woord en beeld, zich afvragen uit welke materialen een schilderij kan bestaan, of aantonen dat een schilderwerk niet slechts één statisch beeld hoeft te zijn.

In de collectie van het Bonnefanten zijn talrijke voorbeelden te vinden waaruit de meerstemmigheid van de schilderkunst blijkt. Te veel om in één enkele, statische collectiepresentatie te tonen. Daarom is er in deze editie van *Beating Around the Bush* gekozen voor een dynamische benadering, waarbij gedurende de looptijd van één jaar een paar keer gewisseld zal worden in het ‘koor’ van stemmen uit de collectie en daarbuiten, zodat de vier ‘solisten’ steeds in een andere daglicht geplaatst worden. De tentoonstelling krijgt zo iedere paar maanden een andere gestalte en toont zo de rijkdom en diversiteit van de schilderkunst in de meest dynamische versie van *Beating Around the Bush* tot op heden.

Om recht te doen aan de beweeglijkheid van de tentoonstelling richt dit zaalboekje zich op de vier ‘solisten’ die, in een schijnbare omkering van het concept van de tentoonstellingsreeks, plots als de vaste waarden van de expositie gezien kunnen worden. De wisselende selectie van andere werken die aansluiten op het thema wordt steeds ter plaatse toegelicht.

1. Rik Meijers

De schilderijen van Rik Meijers (Rotterdam, 1963) werken magnetisch. Het ene moment zuigen ze je naar binnen, het andere spuwen ze je uit. Door dit constante proces van aantrekken en afstoten wordt een bijna elektrische spanning opgebouwd die door de ruimte en de bezoeker heen zoemt. Meijers is op internationaal niveau bekend geworden met zijn sculpturale schilderijen waarin hij onconventionele materialen verwerkt. Aan de rafelranden van onze samenleving vindt hij zijn personages: zwervers, punks, weirdo's, hippies, goeroes, strippers, maar ook martelaren, mystici en profeten. Deze bijzondere figuren, en hun zoektocht naar onontgonnen gebied, vormen het hart van Meijers' werk.

Deze presentatie heet *I know where Rik Meijers lives*. Wie om zich heen kijkt, weet dat ook: de kunstenaar leeft in zijn schilderijen. Wanneer Meijers schildert, zo vertelt hij, treedt hij een nieuwe wereld binnen die zijn eigen regels en logica kent, en waar ieder klein detail het verschil kan maken. Meijers daagt zichzelf constant uit door zichzelf kleine dogma's op te leggen en die na verloop van tijd weer te doorbreken. Zijn oeuvre is zo een tastbaar overblijfsel van zijn zoektocht naar vrijheid en verbetering. Waardevolle kunst, zo stelt de kunstenaar, komt voort uit het gevecht met jezelf, je eigen voorkeuren en meningen. Je moet jezelf blijven verrassen.

Blanket (three), 2020, 220 x 200 cm,
mixed media op doek, foto Bert Janssen

De duistere uitstraling van Meijers' werk is voor een deel te danken aan zijn onorthodox materiaalgebruik. Zijn schilderijen bevatten niet slechts verf, maar ook zaken als glasscherven, buttons, bierdoppen, pek, veren, kralen en bonen. Deze materialen geven de werken een pokdalige huid die een bepaalde rauwheid uitstraalt. Maar de materialen hebben ook een beschermende functie. De naakte figuren op *Blanket (three)* (2020-2021) worden ingebed door veren, waardoor de zachtheid van hun huid bijna letterlijk voelbaar is. Enkele verdwaalde veertjes bieden een barrière tussen hun kwetsbare naaktheid en het oog van de kijker.

Meijers verbeeldt in zijn werk figuren waar de maatschappij geen grip op krijgt, die daardoor vogelvrij verklaard worden of die uit eigen wil buiten de regels en grenzen van de samenleving leven. De personages en titels in Meijers' werk doen vaak bijbels of mythisch aan. Kijk bijvoorbeeld naar de serie *From the place that is the world* (2020-2021), waar wordt gedanst met de dood en rituele maskers de grens tussen mens en mythologisch figuur vervagen. De werken zijn deels geïnspireerd op, of komen direct uit alchemieboeken en teksten van goeroes of andere spirituele leiders.

De kunstenaar weet zijn personages een indrukwekkend genuanceerd spectrum aan emoties mee te geven. Ze zijn op een zoektocht. Waarnaar? Misschien weten ze het zelf niet eens. Maar ze verlangen naar iets nieuws, naar een betere of andere wereld dan die waar ze zich nu in bevinden. Je hoeft, zo stelt Meijers, niet alles om je heen zomaar te accepteren. Angstig, onhandig, maar ook hoopvol en vastbesloten begeven zijn personages zich op hun weg naar het onbekende. De onbevengene opwinding van deze vernieuwingsdrang hangt over ieder schilderij. Het is aanstekelijk, maar stemt ook

This that, 2020, 265 x 190 cm, mixed media op doek, foto Bert Janssen

Diagram, 2021, 220 x 200 cm, mixed media
op doek, foto Bert Janssen

nostalgisch: de kijker wordt als het ware mee teruggevoerd naar een tijd waarin hij in jeugdige onbevangenheid op eenzelfde ontdekkingstocht ging.

De personen in de *Blanket(three)*-serie zijn geïnspireerd door een boekje uit de jaren '70 dat gaat over het ontdekken van je seksualiteit. De seksuele experimenten van de hippietijd waren niet altijd geslaagd, maar gedurende deze revolutionaire tijd ging het om alle dogma's te doorbreken en vrijere denkkaders op te zetten, en daarin ligt de waarde voor de maatschappij. Het is een van de bijzondere keren dat de outsiders plots een invloedrijke bevolkingsgroep werden. De kracht van deze werken ligt in het feit dat ze niet puur provocatief zijn. Meijers geeft ze tegelijk een bijna huiselijke tederheid mee. Verlangen vermengt zich met verlegenheid. Vooral de sokken die sommige figuren dragen ontroeren. Op kousenvoeten nemen ze elkaar mee een nieuwe tijd in.

Of de schilderijen nu dreigend of teder zijn, of ze nu aantrekken of afstoten, duidelijk is dat de werken van Meijers een grote energie in zich dragen die als een diepe bastoon nog lang natrilt in de buik van de bezoeker.

2. Hadassah Emmerich

Hadassah Emmerich (Heerlen, 1974) wordt gezien als een van de belangrijkste Nederlandse schilders van dit moment. Ze maakt weelderige, sensuele schilderijen die de zinnen prikkelen. Haar maakproces kent een cyclisch karakter, waarbij vormen en patronen steeds in een andere samenstelling of context terugkomen. Hierdoor gaan haar werken een onophoudelijke dialoog met elkaar aan. Zo spint Emmerich een steeds groter en dichter web van thema's en associaties. Het lange, bewerkelijke maakproces vraagt een grote fysieke en mentale inspanning en concentratie, wat elk detail extra lading en betekenis geeft. De monumentale, genereuze werken die hieruit voortkomen hebben een diepe uitwerking op de kijker en kunnen gevoelens van extase oproepen.

Centraal in het oeuvre van Emmerich staat de kracht van de versmelting. In haar werk vermengt ze figuren en patronen van bloemen, planten en het vrouwelijk lichaam met elkaar, wat resulteert in ornamenten die erotisch aandoen. De verleidelijke beelden refereren onmiskenbaar aan een fundamentele levenskracht en vruchtbaarheid, die zowel voor de natuur als de mens essentieel zijn. Uit Emmerichs samensmeltingen, die op zich al duiden op reproductie en seksualiteit, komen nieuwe levensvormen voort: sterker, kleurrijker, vitaler of juist giftiger.

Sunset Curve, 2021, olie en inkt op vinyl, 71 x 53 cm, credits: Hadassah Emmerich

Oben Ohne, 2021, olie en inkt op vinyl, 71 x 53 cm, credits: Hadassah Emmerich

In haar recente werk, waar *Kiwi Kiss* (2021) een goed voorbeeld van is, wordt Emmerichs beeldtaal meer gestileerd. Dit betekent echter niet dat het afgebeelde een abstracte afstandelijkheid krijgt. In tegendeel: door een geraffineerd vormenspel krijgt het gehele werk een ontegenzeggelijke lichamelijkheid. Dubbelzinnige vormen kunnen zowel bladeren als genitaliën voorstellen, en andere bladeren lijken wel likkende tongen. De kijker wordt steeds verrast en uitgedaagd om zijn fantasie te laten prikkelen.

Het werk van Emmerich draagt een grote urgentie in zich. Het gaat op een directe en zelfbewuste manier in op de machtsverhoudingen tussen de verschillende genders en feminisme. Ook machtsverhoudingen in het postkoloniale

tijdperk spelen een belangrijke rol in Emmerichs thematiek. Hierdoor krijgen haar vrolijke, welige werken een rauw en duister randje. Een goed voorbeeld hiervan is het werk *Rainbow Warriors* (2020). De hermetische compositie herinnert enerzijds aan het dwingende keurslijf waar de hedendaagse lichaamsidealen ons in plaatsen. Anderzijds werpen deze 'warriors' met hun gekleurde en gestapelde lichamen een barricade op die ons beschermt en bevrijdt.

Herhaling is een belangrijk element in het werk van Emmerich. Ze werkt met sjablonen, stencils en druktechnieken om vormen steeds op een nieuwe manier in haar werk te gebruiken. Hiermee gaat ze in op het reproduceren en opnieuw inkaderen van kennis en betekenis. Deze methodes gebruikt ze ook bij het maken van haar

muurschilderingen. De relatie met deze plaats-specifieke kunstvorm is paradoxaal: de gedwongen eenmaligheid van een muurschildering lijkt het idee van hergebruik tegen te staan, maar zorgt er uiteindelijk voor dat de aanwezige vormen een uniek nieuw kader krijgen en zodoende een nieuwe betekenislaag opdoen voor de volgende keer dat ze gebruikt worden. De muurschildering *The Harvest* (2021), die oorspronkelijk gemaakt is voor CENTRALE for contemporary art in Brussel, laat dit uitstekend zien. Emmerich noemt het overweldigende werk een vorm van expanded painting: het werk staat niet op zich, maar vormt een hele omgeving die de kijker in vervoering brengt. De erotische vormen staan groots op de muur. Deze sensualiteit is niet intiem, maar overrompend. De kijker moet zich eraan overgeven.

In 2021 zet Emmerich een nieuwe stap in haar oeuvre. Ze besluit de stukken ingeïnt vinyl, die eerder als druksjablonen voor haar schilderijen en muurschilderingen hebben gediend, te verwerken in een nieuwe serie vinyl collages. De gebruikte stukken vinyl doen denken aan stukken leer of huid, en dragen sporen van gebruik zoals krassen en afgekrabde verflagen. Door de speelse plaatsing van het materiaal ontstaat er een schilderkunstige, illusoire ruimte. Hier wordt opnieuw de randen van de schilderkunst bewandeld. Daarbij weeft de serie een nieuwe draad door de stof van Emmerichs oeuvre. Door de werkmaterialen van vorige projecten in de schijnwerpers te zetten, krijgen alle voorgaande werken een nieuwe betekenislaag. Zo, stelt Emmerich, helpen de collages haar weer tot nieuwe inzichten te komen.

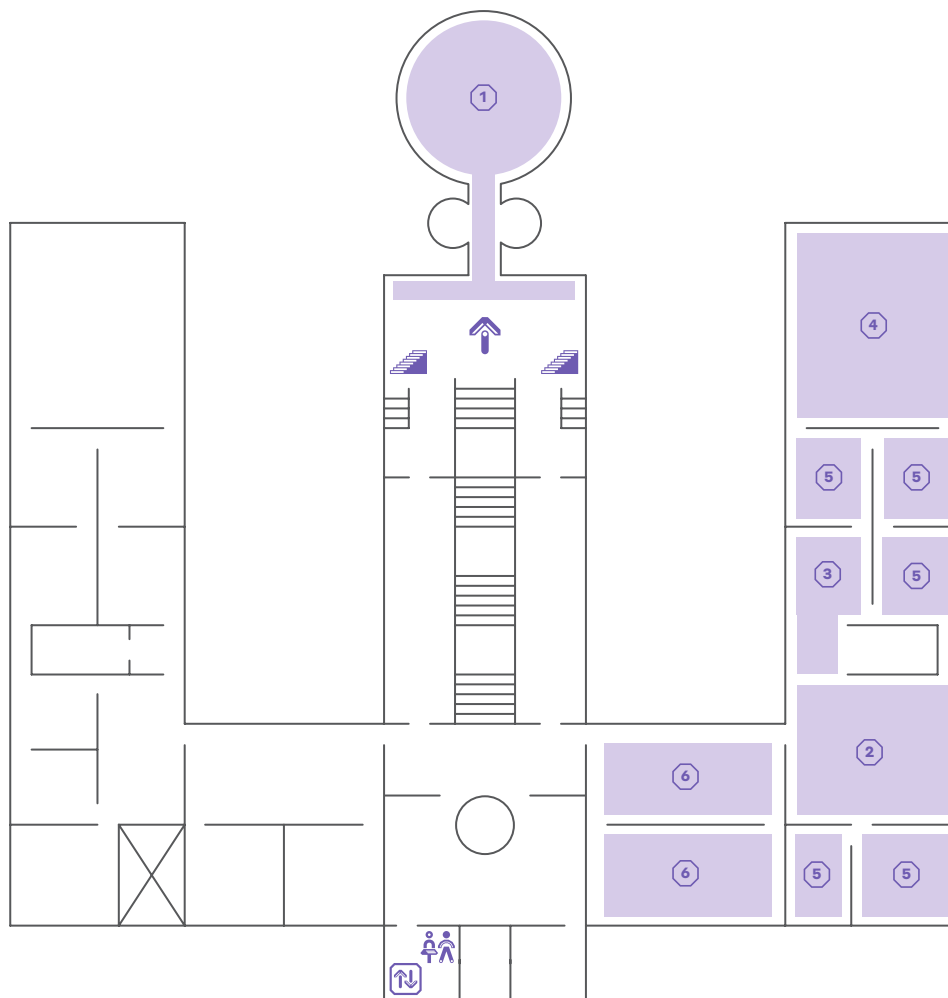

Aussendusche, 2021, olie en inkt op vinyl, 71 x 53 cm, credits: Hadassah Emmerich

← Tentoonstelling start hier

- ① Rik Meijers
- ② Hadassah Emmerich
- ③ Marleen Rothaus
- ④ Fons Haagmans
- ⑤ Wisselende selectie van kunstwerken bij het thema Vals Plat
- ⑥ Als ⑤ na 20 maart 2022

- Lift naar andere verdiepingen
- Trap naar andere verdiepingen
- Toiletten

3. Marleen Rothaus

Marleen Rothaus (Bielefeld, 1991) is kunstenares, feministe en maatschappelijk werkster. Ze is een vurig pleitbezorger van de rechten van mensen die anders zijn dan de cisgender, heteroseksuele man. Rothaus refereert vaak aan deze groep als 'vrouwen' omdat de Europese cultuur vrouwen lange tijd heeft gezien als de enige 'andere' groep die afwijkt van de mannelijke norm. Rothaus heeft internationale erkenning gekregen voor haar olieverfschilderijen, die ze als spandoeken met zich meedraagt bij feministische demonstraties, protesten en interventies op straat en in openbare gebouwen. Haar werk kenmerkt zich door een flamboyante beeldtaal vol kleurrijke, cartooneske figuren. Achter de herkenbare en aantrekkelijke scènes gaat een brede waaier van filosofische, historische en activistische betekenissen schuil. Zo voert het oeuvre van Rothaus de toeschouwer zachtjes en opgewekt mee naar een wereld van complexe emancipatoire concepten.

Door haar schilderijen te gebruiken als rekvisieten voor feministische protesten, rekt Rothaus de traditionele grenzen van het medium schilderkunst op. Het zijn niet alleen naar zichzelf verwijzende kunstwerken die gedijen in de institutionele, kunsthistorische context van het museum. Ze kunnen worden gezien als werktuigen of instrumenten met een breder activistisch doel en hebben als zodanig ook een historische waarde. Met haar kunstwerken haalt Rothaus het medium schilderkunst uit zijn elitaire ivoren toren en plaatst het midden in de samenleving. Haar presentatie in het Bonnefanten belicht dit aspect van haar kunstenaarspraktijk en toont hoe de schilderijen functioneren in een context die breder is dan alleen het schilderkunstige.

Volgens Rothaus is haar werk sterk beïnvloed door Silvia Federici, een wetenschapster en activiste uit de feministisch-marxistische hoek. Federici doet onderzoek naar de structuren en oorsprongen van het kapitalisme in relatie tot het feminisme. Ze stelt onder meer dat het begin van het kapitalisme samenvalt met en voortbouwt op de structurele discriminatie en uitbuiting van vrouwen en 'vrouwenarbeid'. Door het bedenkensel van een 'vrouwelijke aard' in het begin van het moderne tijdperk, werden vrouwen gedwongen tot onbetaald werk dat vaak samenhang met voortplanting en zorg – activiteiten die tegelijkertijd een sterke devaluatie ondergingen. Rothaus verbeeldt op indringende wijze haar eigen kijk op Federici's ideeën. Zo komen in het schilderij *we call it work* (2020) vurige vlammen uit de oven, terwijl Rothaus droogjes opmerkt dat dit geen allegorie is op de brandende liefde van een vrouw.

Veel van de werken van Rothaus zijn geïnspireerd op vroegmoderne houtsneden met afbeeldingen van zogenaamde heksen. In deze voorstellingen, zo legt ze uit, werden vrouwen gedemoniseerd omdat ze zich niet conformeerden aan maatschappelijke verwachtingen. Volgens Rothaus waren heksen meestal vrouwen en waarschijnlijk ook queers die niet pasten in de patriarchale visie op de samenleving. Ze leidden vaak een onafhankelijk leven, praktiseerden een actieve en onproductieve vorm van seksualiteit, en bezaten praktische kennis van de natuur en het lichaam. Deze onafhankelijkheid en hun weigering om te buigen voor normatieve eisen maakten de heksen tot een bedreiging voor het patriarchale kapitalisme. In de vroegmoderne tijd werden duizenden vrouwen vervolgd en terechtgesteld omdat ze tot heks waren bestempeld. Rothaus brengt een eerbetoen aan deze weerbare vrouwen

coven, 2020, olie op doek, 130 x 208 cm, Foto Lucien Liebecke

uit het verleden en vertaalt dit thema naar onze tijd. Zo verwijst *coven* (2020) duidelijk naar vrouwen in de samenleving van vandaag. In haar werk toont Rothaus ons op speelse wijze zelfbewuste, onafhankelijke vrouwen en queers die hun eigen gemeenschappen en verhalen scheppen.

Haar manier om veel verschillende betekenissen, verhalen en lessen in één beeld samen te brengen en te verbinden, vormt de basis van Rothaus' oeuvre. De schilderijen bevatten talrijke verwijzingen naar de (kunst)geschiedenis en getuigen vaak van intertekstualiteit. Rothaus vindt het belangrijk om de geschiedenis opnieuw te vertellen en te verbeelden. Alles wat ooit gebeurd is, zo zegt ze, is belangrijk, omdat de wereld van vandaag een optelsom is van haar geschiedenis. Om de cycli van discriminatie en onderdrukking te doorbreken, moeten we onszelf herinneren aan dingen die in het verleden zijn gebeurd. Maar haar werken functioneren ook zonder deze (kunst)historische context. De humor en lichtvoetigheid van de schilderijen weten de toeschouwers te boeien, ongeacht hun kennis van zaken. De schilderijen van Rothaus zorgen voor een ervaring die verbindt en laten zien dat politiek en activisme niet alleen maar moeilijk, maar ook plezierig en spannend kunnen zijn.

we call it work, 2020, olie op doek, 180 x 155 cm, Foto Lucien Liebecke

links:
fight back, 2019, olie op doek, 210 x 50 cm, Foto Lucien Liebecke

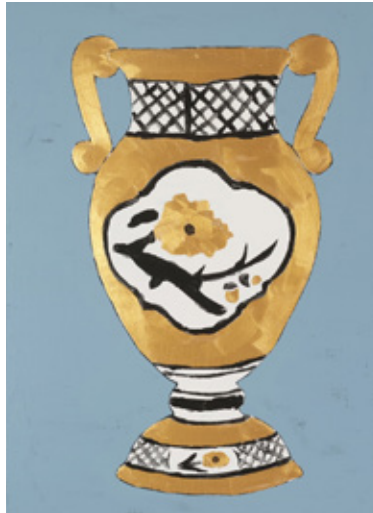
rechts:
notification, 2020, olie op doek, 210 x 52 cm, Foto Lucien Liebecke

4. Fons Haagmans

Fons Haagmans (Schinnen, 1948) is een van de protagonisten van de Limburgse en Nederlandse schilderkunst. Hij heeft grote invloed gehad op het Nederlandse kunstlandschap en jongere generaties kunstenaars. In zijn lange loopbaan heeft hij bewezen dat de schilderkunst zich net zo goed leent voor abstracte kunstwerken als voor figuratieve doeken. Haagmans werd in de jaren '80 internationaal bekend met zijn monochrome doeken waarop ritmische reeksen motieven en nummers zijn verbeeld. Later in zijn carrière focust hij zich steeds meer op het verbeelden van, en reflecteren op, de wereld om hem heen. Zo haalt hij inspiratie uit het traditionele Limburgse culturele leven, maar ook uit rappers en popsterren.

Haagmans' herkenbare schilderijstijl ontstond al vroeg in zijn carrière. Hij vertelt hoe hij als recent afgestudeerde kunstenaar zo wars was van de academische methodes, dat hij expres schilderijen maakte die 'onhandig' aandeden. De zwoele, zwangere penseelstreek die de kunstacademie zijn studenten aanleerde, liet Haagmans volledig achterwege. In plaats daarvan werkte hij bijvoorbeeld voor zijn doeken met sjablonen van cijferreeksen, en ging ook in ander werk iedere schilderachtigheid uit de weg. Later in zijn loopbaan vond hij een methode waarin hij, aldus de kunstenaar, hele *clumsy* beelden maakt die ondertussen toch heel beredeneerd in elkaar zijn gezet.

links:
Custard Cup, 2008, acryl op doek, 100 x 80 cm, credits: Fons Haagmans

midden:
Doppelhankel Vase, 2008, acryl op doek, 100 x 70 cm, credits: Fons Haagmans

rechts:
Zwei Kannen, 2008, acryl op doek, 100 x 80 cm, credits: Fons Haagmans

In deze presentatie staat de serie *Barok* centraal. Hierin verbeeldt Haagmans verschillende vormen Meissen-porselein. De Duitse porseleinfabriek Meissen is, naast druk beschilderde serviezen, vooral bekend van zijn kleine, romantische porseleinen figuurtjes. De beeldtaal van Meissen werd in de 19e en 20e eeuw zo populair dat er in bijna iedere huiskamer imitaties van waren te vinden, met als gevolg dat veel mensen het nu als 'kitsch' bestempelen. Door het porselein op monumentale werken af te beelden, en ze zodoende weer op een voetstuk te zetten, speelt Haagmans op een provocatieve maar speelse wijze met de populaire opinie. Hij confronteert de kijker met objecten die zowel mateloos populair zijn als worden bestempeld als 'slechte smaak'.

Haagmans' werk is niet zozeer een venster naar een andere wereld, maar eerder een middel om op een kernachtige wijze te communiceren. Zijn schilderijen spreken niet alleen onze fundamentele verbeelding aan, maar gaan ook in op hoe wij van kinds af aan de wereld om ons heen ordenen en vormgeven. De iconische *Doré Cow* (2008) is daar misschien wel het meest sprekende voorbeeld van. De koe is een schoolvoorbeeld van het dier. Hetzelfde geldt voor *Pair of Lovers* (2008), wat ons een archetypisch, bijna te zoet beeld geeft van hoe de liefde eruit zou moeten zien.

De beeldtaal van Haagmans gaat de eigenheid van het medium niet uit de weg: hij probeert niet te verhullen dat een werk een plat vlak met verf erop is. De afbeeldingen geven

Wild Boar 2008, acryl op
doek, 100 x 130 cm, credits:
Fons Haagmans, collectie
Peggy en André Terlingen.

het werk zo ook een figuratieve ééndimensionaliteit mee. In het universum van Haagsmans lijkt alles simpel en helder. Maar deze eenvoud is bedrieglijk. De koppen van de porseleinen mensfiguren brengen dit wellicht nog het meest aan de oppervlakte. Achter de gekunstelde uitdrukkingen schuilen ongrijpbare associaties die de werken een ontroerende, vrolijke, treurige en soms dreigende lading geven. Simplistisch is de realiteit allerminst, zo lijkt Haagsmans laconiek op te merken. Zijn werken vormen een vertekend, kritisch en ludiek beeld van de wereld om ons heen, dat de kijker aanzet tot denken.

In zijn werk appelleert Haagsmans ook aan een vervlogen collectief geheugen. De werken *Café Polonia* (2011) en *Schön, portret von Leni und Ludwig* (2007) refereren allebei aan het verleden van Zuid-Limburg. *Café Polonia* refereert aan het café op de Heksenberg in Heerlen waar de Poolse mijnwerkersgemeenschap samenkwam. Het Limburgse zangduo Leni und Ludwig had eind jaren '50 een grote hit met het nummer *Schön ist die Jugend*. Haagsmans weet via enkele goedgeraakte voorbeelden de bonte volkscultuur van Zuid-Limburg een gezicht te geven. Net zoals al zijn werken staan deze schilderijen bol van de betekenissen en associaties die uitnodigen tot verder kijken, herinneren en reflecteren.

Beating Around the Bush #7:

Vals Plat

23.01.2022 – 08.01.2023

Artistiek directeur en conservator

Stijn Huijts

Het Bonnefanten wordt gesubsidieerd door het Ministerie van OCW, Provincie Limburg en de VriendenLoterij.

Assistent-conservator

Roxy Jongewaard

We danken alle rechthebbenden voor hun vriendelijke toestemming om hun materiaal te reproduceren.

Projectleider

Guus van Engelshoven

Mochten er, ondanks ons intensief onderzoek rechten over het hoofd zijn gezien, gelieve contact op te nemen met de uitgever teneinde legitieme rechten te compenseren.

Projectassistent

Laura Hovens

Vertaling

Susan Pond, Thea Wieteler

Ontwerp

Buro Marcel van der Heyden

Druk

Drukpartners Zuid B.V

www.bonnefanten.nl
+31 (0)43 3290 190

DEEL JE ERVARING

@bonnefanten
#bonnefanten

GRATIS WIFI

Gebruikersnaam: Bonnefanten gast

OPENINGSTIJDEN MUSEUM

Dinsdag tot zondag, 11.00 – 17.00

Deze tentoonstelling is mogelijk gemaakt door:

provincie limburg

Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed
Ministerie van Onderwijs, Cultuur en
Wetenschap

VRIENDENLOTERIJ

